

Метаморфоза

Анатолій Косматенко

До шлюбу, надто ж після шлюбу,
Та ще й вдовою ставши, все вона пройшла:
І Крим, і Рим, і мідні труби
(Є дані Парубоцького одного клубу,
Що далеченько й поза трубами була),
Та ось перелюди і перелюби,
Яким і несть числа,
Урвались. Старість налягла
(Не та вже хватка і не ті вже зуби!).
Всі сучині сини,
Всі дженджики і джигуни —
Чи любо, чи не любо —
Покинули її. (Не надяться вони
На фальш косметики і старощів потуги!).
Ні подруги у неї, ані друга...
Тоді-то й залунав скрипучий голосок:
"Ота з отим до ранку застоялась!",
"Ота з отим ховалась у садок!",
"Ота з отим, їй-богу, цілувалась!",
"А ту вже тягне на солоний огірок!".
Все відала. Все знала.
Совою ж цілу ніч
На хвилю не склепляла віч —
Знай стежила та підглядала
(Та нишком слинку й жовч ковтала —
На більш-бо зась!).
"І що за молодь повелась?! —
Усюди вдень гукала. —
Де чувано таке,
Щоб молоде іще, зелене,
А цілувалось?!. Нене ж моя, нене...
З такими щось вершить?! Це діло нележке!"

Стоп, стоп! Зійшов я на слизьке:
Один знайомий супиться на мене.
Колись він — ой було, було...
Тепер же він — моральне джерело!